

Није то била прва, а сасвим сам сигуран ни последња, порука истог лудила: "Црко, дабогда, проклети посрбице!", нити ме шта дотичу клетве и жеље јуноша иза лажних идентитета, јер шта друго имају до лажи, а нема веће казне но бранити лаж по цену да ти се живот извитопери у њу!

Но, у томе је, ваљда, и суштина разлике између нас и њих: њихово је да вазда доказују (себи, другима не могу) како постоје, а наше је – једноставно да постојимо не доказујући никоме ништа, јер Србин се Богу доказао...

Најискреније, мени је тих јуришника Монтенегра жао!

Како да не пожалим бескућника без игде – икога, просјака и невољника који се свега што јесте одрекао да би тако поносно био све што није?!

Како да се наљутим на некога који је толико на себе љут да сваког дана изнова мора да измишља разлоге за постојање, а списак све краћи..?

Драго ми је, ето, што им барем презира не мањка, што жешће мрзе то јасније сведоче да су нам и колевке и гробови исти, јер да знају ко су не би имали потребе да споре – ко сам?

Јесам "посрбица", но моји су се, ето, посрбили пре векове – векова, негде с првм јутрима Црне Горе, па никако да се расрбе, Богу хвала!

Можда смо пре тога били жбуње, не знам, но знам шта смо од тада и баш ништа друго

нити могу, нити желим да будем до Србин из Црне Горе!

Није то што на ћаги пише, но на камену под којим су ми прађедови, на гори у којој ми је огњиште, у кори сваке букве на Градини, најдивнијој ливади с које се о ведрим јутрима виде Комови, па још који век преко!

Колике год да у планине тог Монтенегра – Црне Горе су столећима височије! Не мери се то колике су у висину – но колико су под земљом, а горостасице моје поноснице су до саме дроби земље, ухватиле се за прве дане постања још...

Може ли моја црква, света Српска православна, бити туђин на вашој ливади кад су ливаде узрасле из морачке светиње, док ви за своје "богомоље" не можете наћи гувна већ их ко торбаке пртите на леђима и носате тако осамарени..? Куд вам корена кад толико лутате, постојећи само док презирете све што постоји под кореном?!

На послетку, у вашем Монтенегру нема места за мене, нормално, нема га двољно ни за вас, али у мојој Црној Гори има за вас – прађедови су вам оставили трношце под иконом и гуслама, па није грехота што хулите на мене, на нас, већ на себе, мрзећи с толико јарости што на која год врата збега да покуцате – очеви отворе!

У својој "цркви" палите воштанце да њима разгорите моје шуме, а у мојој/вашој светој Српској православној цркви горе за ваше здравље и спасење.

Где сте је се ви одрекли – она вас није, воли вас и чека, а немате где кад се уморите од темељења ништавила до у њу- душом да починете!

Душом што вас чека подно иконостаса праотаца, да јој се вратите.

Запамтите, ништа ми "посрбице" не чинимо без што чувамо Црну Гору кад пожелите да јој се вратите.

Кад се уморите од мржње и пакости, кад се растрезните од мамурлука Монтенегра. Не кријемо ми Црну Гору да је буде више за нас но да је буде довољно за вас кад вам се досади бранити лаж ко заветовину!

Да имате где да се исплачете кад навру сузе а нигде камена који би вас познао, који би вас призвао да над њим источите векове...

Колико је мрско кад немаш ни дан да исплачеш..?

Колико је тужно кад све што јеси можеш под мишку да упртиш... Колико је мучно кад мораш ратовати противу мене/нас- падајући у јуришима на самог себе...

(ИН4С)